

A biciklis honvédség füstös emléke '45-ből. A kádár-mesterség szorgos évtizedei, a bicerei fényes szőlők, az őszi kukoricatörés, és az unokák. A kutyasimogató, üldögélős, ebédszagú öregkor. Olyasmi, hogy lehet béke is.

Vízért megyek. Két kút van a temetőben, mindkettő a csósz házánál. Az egyik hozzá van csatlakoztatva a városi vízrendszerhez: tisztára, mint otthon – elfordítod a kupakot, és máris jön a víz. A másik kút fűrt, vagy ásott, nem tudom. Nyomós, klasszikus fajta. Ilyet használtunk nagymamánál is, közvetlenül a bejárat mellett állt. A hozzá tartozó akna feneketlen mély volt, nagymama elmondása szerint apáék *annak idején* halakat dobtak bele, és azok máig élnek. Mindig kér-

deztem, milyen halakat, de nagymama csak a fejét rázta. Nem tudom.

Míg a kút karját rángatom, Kassák versére gondolok, a *Halotti beszédre*. A költőt felkérlik, mondjon beszédet a ravatalnál. Mit is mondhatna egy költő. Megszökött, barátaim, megszökött, a kulcslyukon át.

A drótkerítés alatt macska bújik be, s a kutyaól árnyékában nyújtózni kezd. Az ólból kutyaszemek pislognak kifelé.

Állok a dédszülők sírjánál, a megbarnult levelek intenek nekem.

Szép ős van. Lábam alatt, a mélyben, akár jószágos nagymama sparheltjén a pöszméteszész, sűrűn kavargó a huszadik század.

MOGYORÓSI LÁSZLÓ

Bináris szerelem

*Van egy e-mailcímem, amit egyedül te ismersz,
így az új leveleim száma mindig csak 1 vagy 0,
bináris szerelem:
idegpályáimon hiányod csendjét néha felváltják
jelenléted impulzusai,
egy virág szirmai helyett
egy rovar ízelt lábait tépkeded ki:
„szeret, nem szeret...”,
talán nem is tudod,
mennyire fáj a hiányod,
mikor kiteped magadat belőlem,
gyerek vagy még, a tagjaid
mégis már szinte készen,
gyönyörű bennszülött lány a harmadik világban,
egy számítógépalkatrész-üzemben,
testem alaktalan szilíciummasszájából
emberformájú gépet gyúrsz,
megalkotod sorozatgyártásban
a gyönyört
és a fájdalmat.*